

Сливенци! Азъ нѣма нивга да забравя онази мрачна и вѣтровита нощъ, когато дъждътъ достигаше до коститѣ ни, азъ трѣбваше да Ви разбудя къмъ полунощъ, за да Ви вода къмъ борба при Лозенградъ. День и нощъ Вие вървѣхте безъ спиръ и безъ покой. На 20 октомврий Вие бѣхте до врага — пакъ победа, пакъ нови лаври. Съ огънь и ножъ Вие овладѣхте една батарея, пленихте половинъ таборъ, заграбихте цѣлъ бивакъ и само съ единъ ударъ обезпечихте лѣвия флангъ на нашата армия.

Сливенци, мога ли да не си спомнямъ завинаги какъ гордо се вмъкнахте въ Странджа, почти безъ пжтъ, за да облекчите артилерията ни. И все дъждъ и калъ и безъ хлѣбъ!

Преуморени, гладни, но горди, Вие не можахте да избѣгнете холерата . . . и трѣбваше малкото село Тарфа да прегърне въ хладнитѣ си обятия вѣчнитѣ останки на толкова наши другари!

Но трѣбваше да се атакува неприятелътъ. Мнозина отъ Васъ казваха: „Гдето ще мремъ отъ холера, по-добре отъ неприятелски куршумъ“. И Вие атакувахте чифлика“.

На 16 януарий, за по-голѣми удобства, полкътъ се премѣсти на квартири въ Вели Меше. Тукъ на 18 се раздадоха тържествено отъ командира на полка орденитѣ за храбростъ на отличилитѣ се въ боеветѣ на 4 и 5 ноемврий при атаката на Чаталджанската укрепена позиция.

Командирътъ на 3-а дивизия още на 16 януарий получи съобщение за прекъсване на преговоритѣ въ Лондонъ за миръ съ Турция и че военнитѣ действия ще трѣбва да почнатъ на 21 януарий въ 19 часа, ако турцитѣ съблюдаватъ протокола. На 21 помощникъ Главнокомандуваниятъ телеграфира на командира на дивизията: „Дивизията да се стегне и бжде готова за походъ“. За по-голѣма бойна готовностъ полкътъ се прибра пакъ въ Чорлу.

Днитѣ минаваха мудро. Пращаха се команди да събиратъ фуражъ, извършваха се домакински работи или учения.

Суровата зима бѣ въ своя разгаръ. Орѣдѣлиятъ отъ боеветѣ, отъ труднитѣ и усилни походи и отъ холерата полкъ се съвземаше. Войнициитѣ си отпочиваха, почистваха облѣклото си и, следъ като получиха първитѣ известия отъ домашнитѣ си, забравиха миналитѣ страдания.

Една нова струя отъ веселие и безгрижностъ обзе хората. Цигуларитѣ засвириха, писнаха гайди, екнаха волни гласове и мълчаливиятъ градъ Чорлу забрави огненитѣ призрази, които се носѣха преди три месеца всрѣдъ грѣмотевицитѣ на голѣмия бой.

Така, ту весело, ту тжжно, единъ по единъ си отиваха студентитѣ зимни дни и вѣтровити нощи.

Колко приказки сж били разправяни около разпаденитѣ огньове, колко вино се е изпило презъ тѣзи полумирни дни!